

Arrest

nr. 319 879 van 13 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 23 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 11 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 27 september 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtun zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent ongeveer 18 jaar geleden geboren in Manou, in het Chaparhar district, in de provincie Nangarhar, waar u tot 2 jaar voor uw vertrek bent verbleven. De laatste 2 jaar verbleef u in Qasaba, in

Jalalabad. Tot aan uw vertrek naar Qasaba ging u naar school en studeerde u aan de madrassa. Tot slot hielp u uw familie op de velden.

Uw oudste broer, S.M, werkte bij het Afghaanse leger. Hij kwam ongeveer 4 of 5 jaar voor uw vertrek om het leven bij een mijnexplosie. Kort na zijn overlijden sloot uw vader, N.M, zich aan bij de lokale politie. Hij was gestationeerd in de checkpoint in uw dorp. Eerder werkte uw vader al samen met de malek, genaamd A.K, van jullie dorp. Tot slot waren de neven van uw vader, genaamd Q.B, A. en H, aangesloten bij de taliban. Zij woonden vlakbij jullie.

Ongeveer 2 jaar voor uw vertrek ontvoerden de taliban u in uw dorp. Zij staken u in een auto en sloegen u, waardoor u het bewustzijn verloor. Uiteindelijk werd u wakker in een grot in de bergen, waar de taliban verbleven. Zij hielden u daar gedurende 5 of 6 dagen gevangen. Gedurende die periode werd u meermaals ondervraagd met betrekking tot het werk van uw vader, waarbij zij u ook sloegen. Verder zeiden ze dat u met uw vader moest praten en dat zij hem zouden bellen. Tot slot zeiden ze ook dat u zich moest aansluiten bij hen. U vermoedde dat een van de talibanleden die u gevangen hield, een neef van uw vader was. Op een bepaald moment kreeg u een harde slag in uw rug en u verloor het bewustzijn. Hierdoor lieten de taliban u ergens achter. Uiteindelijk vond de malek van het dorp u en hij informeerde uw vader. Toen u na een week wakker werd, was u in het publieke gezondheidscentrum in Jalalabad, waar ook uw ouders waren. Vervolgens ging u naar het huis van uw schoonbroer F. in Qasaba, Jalalabad. Daar vertelde u aan uw vader wat er was gebeurd en hij zei dat u niet meer naar het dorp mocht gaan. Hierdoor trok u in bij uw schoonbroer, maar u ging nog 1 of 2 keer bij uw moeder naar het dorp. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ontvingen uw ouders een eerste dreigbrief van de taliban. Daarin stond enerzijds dat uw vader moest stoppen met zijn werk en anderzijds dat u zich moest aansluiten bij de taliban. Ongeveer een maand na de eerste dreigbrief, stuurden de taliban een tweede dreigbrief. In de tweede brief werden u en uw vader met de dood bedreigd, omdat jullie zich niet hadden aangesloten en nog steeds de ongelovigen hielpen. U vernam kort voor de machtsovername, dat deze dreigbrieven werden afgegeven. Hierdoor besloot u om niet meer naar het dorp terug te keren. Ongeveer 2 weken voor uw vertrek – tijdens de machtsovername door de taliban – was uw vader eveneens in Qasaba. Uw vader ging van Qasaba terug naar uw dorp om de rest van uw familie te halen. Tijdens die tocht is hij echter verdwenen en sindsdien heeft niemand informatie over hem. Uiteindelijk besloot uw schoonbroer dat u het land moest verlaten.

Eind augustus – begin september 2021 – ongeveer 20 à 25 dagen na de machtsovername – verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 21/05/2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 23/05/2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Kort na de val kwamen de taliban – meer specifiek de neven van uw vader - naar het uw huis en zij doorzochten het huis. Ongeveer 3 of 4 maanden geleden sloegen de taliban uw broer en maakten ze zijn fiets kapot. Ze braken zijn been met hun wagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat u soms hoofdpijn hebt (Vragenlijst DVZ, punt 29). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u op het CGVS verklaarde dat u zich op uw gemak voelde en dat er geen zaken waren die een invloed konden hebben op het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2). Verder werd u gezegd dat u het tijdig moest aangeven als er iets zou zijn tijdens het gehoor (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt echter dat uw medische toestand geen invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Bovendien verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor goed was verlopen (CGVS, p. 29). Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 22.11.2022). Tot slot legde u ook een medisch attest neer uit België (zie administratief dossier, groene map). Hierin staat louter een beschrijving van uw littekens, bijgevolg kan dit op geen enkele wijze aantonen hoe u deze littekens hebt opgelopen of hoe dit een invloed kan hebben op het persoonlijke onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging door de taliban, die u hadden ontvoerd om informatie te krijgen over uw vader en wilden dat u zich aansloot bij hen. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid op het moment van uw verzoek om internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren op 31/05/2022 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat S., A. op datum

van 31-05-2022 een leeftijd heft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar." Er werd geconcludeerd dat u ouder bent dan 18 jaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleef u echter volharden in uw minderjarigheid. U verklaarde ongeveer 18 jaar of een beetje minder te zijn (CGVS, p. 4). Rekening houdend met de geboortedatum die u in België kreeg, namelijk 01/02/1998, was u op het moment van het persoonlijk onderhoud ongeveer 25 jaar oud. Dit wil zeggen dat u opnieuw een grove onderschatting gaf van uw werkelijke leeftijd. Door een jongere leeftijd op te geven tijdens het gehoor op de DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantastte.

Verder dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt om een duidelijk en geloofwaardig beeld te scheppen van het moment waarop u ontvoerd bent en naar Qasaba bent verhuisd en de leeftijd die u op dat moment had. U verklaarde dat u geen exacte informatie had over uw leeftijd en dat u ongeveer 16-16,5 jaar oud was toen u naar Qasaba ging (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u later dat u op het moment van de ontvoering – en dus kort voor uw vertrek naar Qasaba – ongeveer 14 of 15 jaar oud was (CGVS, p. 21). Aangezien u verklaarde dat u ongeveer 2 jaar voor de machtsovername door de taliban ontvoerd werd en naar Qasaba ging (CGVS, p. 4; 20-21), betekent dit dat dit ongeveer is gebeurd in de zomer van 2019. Rekening houdende met de leeftijd die u in België kreeg toegewezen, betekent dit dat u echter ongeveer 21 jaar oud was toen u werd ontvoerd en naar Qasaba ging. Na confrontatie verklaarde u louter dat de leeftijd die u gaf, uw werkelijke leeftijd was (CGVS, p. 28), hetgeen vanzelfsprekend geen afdoende verklaring is. Ter volledigheid dient ook opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u 16 jaar oud was op het moment dat uw vader verdween (CGVS, p. 7), hetgeen niet in overeenstemming is met uw verklaring dat u 16-16,5 jaar oud was toen u naar Qasaba ging, aangezien dit 2 jaar eerder was. Aangezien uw problemen begonnen zijn op het moment dat u werd ontvoerd en u naar Qasaba ging, tast dit bij voorbaat sterk de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aan.

Voor zover u op het CGVS aanhaalde dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen omwille van de profielen van uw vader en uw broer, dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw broer S. M. stiekem bij het leger ging werken en dat hij ongeveer 4 of 5 jaar voor uw vertrek om het leven kwam bij een mijnontploffing (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u dat uw vader bij in de checkpoint van uw dorp Manou bij de lokale politie werkte en dat hij ongeveer 1,5 à 2 weken voor uw vertrek verdween (CGVS, p. 7; 12).

Met betrekking tot uw broer dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat hij om het leven kwam tijdens een actie van de taliban gericht tegen de Afghaanse overheid. U verklaarde immers dat hij stierf bij een mijnontploffing, samen met zijn vrienden. U kwam dit pas te weten toen zijn lichamelijke resten – samen met die van zijn vrienden – naar het dorp werden gebracht (CGVS, p. 9). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij om persoonlijke motieven om het leven werd gebracht. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u nooit persoonlijk problemen hebt ondervonden als gevolg van het werk van uw broer (CGVS, p. 16).

Vervolgens dient met betrekking tot de problemen van uw vader het volgende opgemerkt te worden.

Om te beginnen legde u volatiele verklaringen af over het moment waarop de taliban te weten kwamen dat uw vader bij de lokale politie werkte. In eerste instantie verklaarde u dat de taliban het recent te weten kwamen en dat zij dan brieven begonnen te sturen naar jullie huis (CGVS, p. 15; 17). Hieruit blijkt dat de taliban dit te weten kwamen toen u in Qasaba was, aangezien de dreigbrieven enkele maanden voor uw vertrek werden afgegeven (CGVS, p. 17). Later verklaarde u dat de taliban het te weten kwamen voor de brieven en dat zij eerst tegen de imam zeiden dat hij uw vader ervan moest overtuigen om zijn werk te verlaten (CGVS, p. 17). Vervolgens verklaarde u dat de taliban het te weten kwamen en dat u dan na een tijdje werd ontvoerd (CGVS, p. 19-20), waaruit duidelijk blijkt dat de taliban dit voor uw vertrek naar Qasaba te weten kwamen. U verklaarde dat u tijdens uw gevangenschap had toegegeven dat uw vader voor de lokale politie werkte, maar dat de talibanleden zeiden dat zij het al wisten, zelfs indien u het niet had gezegd (CGVS, p. 23). Bovendien verklaarde u dat de neven van uw vader – die aangesloten waren bij de taliban – voor uw gevangenschap al bij uw vader thuis waren gegaan om te zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk en dat hij zich moest aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 22). U slaagt er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van het moment waarop de taliban op de hoogte kwamen van het werk van uw vader, hetgeen uw geloofwaardigheid ondermijnt. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u te weten kwam dat de taliban op de hoogte waren van het werk van uw vader. Enerzijds verklaarde u dat u te weten kwam dat de taliban op de hoogte waren, toen u bij uw schoonbroer in Qasaba was en uw moeder vertelde dat ze de dreigbrieven hadden gestuurd (CGVS, p. 15). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw gevangenschap – hetgeen voor uw vertrek naar

Qasaba was –ondervraagd werd over het werk van uw vader en dat de taliban zeiden dat ze wisten dat hij dat werk deed (CGVS, p. 20; 23). Aangezien uw problemen met de taliban het gevolg zijn van het werk van uw vader, kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen kan afleggen over het moment waarop u te weten kwam dat de taliban op de hoogte waren.

Vervolgens is het weinig logisch dat de taliban – indien het werk van uw vader dermate problematisch was voor hen – niet sneller actie zouden ondernemen tegen hem. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader ongeveer 3 of 4 maanden na het overlijden van uw broer – hetgeen ongeveer 4 of 5 jaar voor uw vertrek was – begon te werken (CGVS, p. 9; 12). Dit betekent dat uw vader al gedurende een aantal jaren actief was in de lokale checkpoint van uw dorp. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw vader om de 2 of 3 weken voor 2 of 3 nachten naar huis kwam en dat hij dan naar buiten ging en naar de moskee ging (CGVS, p. 14). Bovendien verklaarde u dat uw vader dit zelfs nog deed nadat u was gevangengenomen door de taliban (CGVS, p. 25). Verder verklaarde u dat de neven van uw vader vlakbij jullie huis woonden en dat zij al voor uw gevangenschap naar uw huis zijn geweest om uw vader ervan te overtuigen dat hij zijn werk moest verlaten (CGVS, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat de taliban binnen deze context niet sneller iets zouden doen tegen uw vader. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u in het algemeen dat iedereen een kans zal zoeken en naar hun doelstellingen zullen kijken (CGVS, p. 27), zulke vage en algemene verklaringen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. Daarnaast verklaarde u dat de taliban in het geheim naar uw dorp kwamen en dat ze dan bruggen kapot maakten, mensen niet naar school lieten gaan en mensen uitnodigden om bij hen te gaan (CGVS, p. 6). Hieruit blijkt dat de taliban in staat was om acties te ondernemen in uw dorp. Dit blijkt bovendien ook uit uw verklaring dat u ontvoerd werd door de taliban in uw dorp. Er kan niet worden ingezien waarom de taliban niet sneller acties zouden ondernemen hebben tegen uw vader.

Tot slot komt het bevreemdend over dat uw vader kort na de machtsovername naar uw huis ging om uw familie te halen. U verklaarde dat uw vader rond de 9e of de 10e dag na de machtsovername naar uw schoonbroer kwam en dat hij vervolgens na 1 of 2 nachten terug naar uw dorp ging, om de rest van uw familie naar Qasaba te brengen (CGVS, p. 7; 27). U verklaarde dat uw vader dat deed, omdat hij dacht dat niemand iets tegen hem zou zeggen, omdat iedereen 'in staat was van overvallen, stelen en andere dingen' (CGVS, p. 27-28). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat uw vader – gezien het feit u eerder ontvoerd was als gevolg van zijn werk, jullie 2 dreigbrieven hadden ontvangen van de taliban en zijn neven in het dorp woonden – het risico nam om terug te keren naar uw dorp, op het moment dat de taliban de macht in handen namen. Toen u hierop gewezen werd, verklaarde u dat 'het daar zo is en dat ze niet zullen zeggen dat hij hun vijand is of dergelijke' (CGVS, p. 28), dit is echter geen afdoende verklaring. Zeker gezien het feit dat uw vader al eerder werd benaderd door zijn neven om zijn werk stop te zetten en de eerdere dreigementen die jullie familie al ontvangen had van de taliban, komt het uiterst onaannemelijk over dat uw vader dergelijk risico zou ondernemen én hij bovendien op dat moment zou denken dat hem niks zou overkomen. U maakt de omstandigheden waarin uw vader zou verdwenen zijn bijgevolg niet aannemelijk, waardoor u evenmin aantoonde dat uw vader effectief verdwenen zou zijn. Bijgevolg kunnen er twijfels geuit worden bij de geloofwaardigheid van de verdwijning van uw vader na de machtsovername.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kunnen er ernstige twijfels geuit worden bij de problemen die uw vader had als gevolg van zijn werk bij de lokale politie waardoor u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aantoonde.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U slaagt er niet in om uw eigen problemen met de taliban – als gevolg van het werk van uw vader en het feit dat zij willen dat u zich aansluit – aannemelijk te maken.

Vooreerst kan met betrekking tot uw gevangenschap door de taliban het volgende vastgesteld worden.

Om te beginnen is het bevreemdend dat de taliban – nadat zij u buiten bewustzijn hadden geslagen – u zomaar zouden achterlaten zonder het doel waarvoor zij u uiteindelijk ontvoerden bereikt te hebben. U verklaarde namelijk dat de talibanleden u hadden meegenomen, zodat zij uw vader in handen konden krijgen (CGVS, p. 23). Verder verklaarde u ook dat ze zeiden dat u bij hen moest blijven en zich moest aansluiten bij hen (CGVS, p. 23). Binnen deze context is het echter bijzonder opmerkelijk dat de taliban – nadat u het bewustzijn had verloren – u zomaar zouden achterlaten. Toen u hierop gewezen werd, antwoordde u dat het niet hun bedoeling was om u vrij te laten, omdat ze uw vader wilden. Maar doordat u gewond geraakte, moesten zij u vrijlaten (CGVS, p. 24). Dit is echter weinig aannemelijk. Op het moment dat u werd vrijgelaten, hadden de taliban uw vader nog niet in handen. Er kan dan ook verwacht worden dat zij u – al dan niet in leven – zouden bijhouden om op die manier druk te zetten op uw vader, om hem zo in handen te krijgen. Nadat u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u opnieuw dat ze dachten dat u dood was en dat ze niet van u konden profiteren (CGVS, p. 24), hetgeen geen afdoende verklaring is. Het feit dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat de taliban u zouden vrijlaten – hetgeen een cruciaal aspect is van uw vluchtrelaas – ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw gevangenschap bij de taliban. Ter volledigheid dient ook nog opgemerkt te worden dat u verklaarde dat de malek kwam en dat u toen werd

vrijgelaten (CGVS, p. 24), hetgeen haaks staat op uw eerdere verklaringen dat de taliban u hadden achtergelaten omdat ze dachten dat u dood was. Toen u hierop gewezen werd, verklaarde u dat malek u had gevonden nadat u was achtergelaten door de taliban (CGVS, p. 24). Dit is echter geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid, aangezien u eerder ondubbelzinnig verklaarde dat de malek kwam en dat u dan werd vrijgelaten.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u – op de vraag of de taliban nog andere mensen van het dorp meenamen – verklaarde dat zulke incidenten vaak gebeurden en dat – indien iemand een job had bij de overheid en niet dood was – deze zaken gebeurden met hun kinderen (CGVS, p. 21). U verklaarde dat het mogelijk was dat zij nog andere familieleden van mensen die voor de overheid werkten hadden meegenomen, maar dat u het niet zeker wist (CGVS, p. 21). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat het vaak gebeurde, maar dat u anderzijds geen voorbeeld kon geven van iemand die ook ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 21). Deze onwetendheid ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw gevangenschap. Tot slot dient nogmaals gewezen te worden op het feit dat u er ook niet in slaagde om een duidelijk beeld te geven van hoe oud u was op het moment dat u werd gevangengenomen, hetgeen eveneens uw geloofwaardigheid sterk ondermijnt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS geen geloof worden gehecht aan uw gevangenschap bij de taliban. Daarnaast kunnen ook uw verklaringen met betrekking tot de problemen die er waren tijdens uw verblijf in Qasaba evenmin overtuigen.

Om te beginnen legde u inconsistente verklaringen af over het moment waarop de dreigbrieven werden afgegeven en het moment waarop u het te weten kwam.

In eerste instantie verklaarde u dat de brieven ongeveer 3 of 4 maanden voor de val van het land werden afgegeven (CGVS, p. 17). Later verklaarde u dat uw moeder vertelde dat de brieven kort voor de val – geen maand eerder – werden afgegeven (CGVS, p. 17). Er kan verwacht worden dat u binnen eenzelfde gehoor consistente verklaringen kan afleggen over het moment waarop de dreigbrieven werden afgegeven. Zeker gezien u persoonlijk werd vermeld en met de dood werd bedreigd in de brieven. Uit de vertaling van de brieven blijkt bovendien dat de eerste brief 2 maanden voor de machtsovername werd afgegeven en de tweede brief een maand voor de machtsovername. Er dient opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat de taliban – binnen de eerder beschreven veiligheidscontext van uw dorp waar de taliban actief waren en de neven van uw vader woonden (cfr supra) – niet sneller een dreigbrief zouden sturen na uw gevangenschap. Daarnaast was u ook inconsistent over het moment waarop u te weten kwam dat de taliban dreigbrieven hadden afgegeven bij u thuis. Zo verklaarde u dat u 8 of 10 maanden bij uw schoonbroer was, toen uw moeder vertelde dat ze brieven hadden gestuurd (CGVS, p. 15). Rekening houdend met het feit dat u verklaarde dat u de laatste 2 jaar voor uw vertrek bij uw schoonbroer verbleef (CGVS, p. 20), wil dit zeggen dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek te weten kwam dat de taliban dreigbrieven hadden afgeleverd. Dit is niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen dat de brieven kort voor de val werden afgegeven. Later verklaarde u dat u kort voor de val – ongeveer 2-3 maanden – te weten kwam dat er dreigbrieven werden afgegeven door de taliban (CGVS, p. 25). Dit is eveneens opmerkelijk, aangezien de laatste brief ongeveer een maand voor uw vertrek werd afgegeven en u pas op de hoogte werd gebracht toen beide brieven al waren afgegeven (CGVS, p. 18). Er kan verwacht worden dat u consistente verklaringen kan afleggen over het moment waarop u wist dat er dreigbrieven werden afgegeven.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw moeder niet sneller wist dat het om dreigbrieven van de taliban ging en wat er in geschreven stond. Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder moest wachten tot uw zussen naar huis kwamen, om te weten wat er in de brieven geschreven stond (CGVS, p. 17; 18). Nochtans verklaarde u dat de dreigbrieven werden afgegeven door Malek A.K. aan uw broer, zonder dat hij zei van wie ze waren (CGVS, p. 17; 18; 19). U verklaarde dat hij dat niet deed, omdat iedereen bang was van de taliban en niemand iets over hen durfde te zeggen aan anderen (CGVS, p. 19). Dit is echter bijzonder opmerkelijk, aangezien u verklaarde dat Malek A.K. uw familie kende (CGVS, p. 19). U zei dat hij een vriend was van uw vader (CGVS, p. 19), onder meer omdat uw vader met hem samenwerkte en omdat zij samen naar bijeenkomsten gingen (CGVS, p. 12). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom Malek A.K. niet meer informatie zou verschaffen over de dreigbrieven op het moment dat hij ze afgeeft. Zeker gezien het feit u verklaarde dat uw vader – op het moment dat hij wist dat er dreigbrieven waren – ging spreken met de Malek over de brieven (CGVS, p. 26). Bijgevolg slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat Malek A.K. uw moeder – en bij uitbreiding de rest van uw familie – niet zou vertellen van wie de brieven waren en wat er in stond. Daarnaast is het eveneens opmerkelijk dat uw moeder niet sneller zelf stappen ondernam om de brieven te vertalen. U verklaarde dat zij dit niet deed, omdat het een vrouw was en zij niet buiten het huis ging (CGVS, p. 19). Het komt echter bevreemdend over dat – gezien het feit dat u eerder was ontvoerd door de taliban en aangezien u soms nog naar huis kwam – uw moeder zolang zou wachten om de brieven te laten vertalen en u te informeren. Zeker gezien het feit dat er een maand tijd zat tussen beide brieven. Bovendien verklaarde u dat uw moeder en uw vader u aanvankelijk niet sneller informeerden over de brieven, omdat u reeds ontvoerd was door de taliban (CGVS, p. 26), hetgeen weinig logisch is. Zeker gezien het feit er een kans bestond dat u nog altijd naar huis kwam. Toen u hierop gewezen werd, verklaarde u dat uw moeder de brieven niet zelf kon lezen en dat ze u niet lang na het ontvangen van de brieven informeerde (CGVS, p. 26). Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaring dat ze u niet sneller wilden informeren.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er uit de vertaling van de klachtenbrief blijkt dat uw huis werd aangevallen en dat uw vader daarbij gewond geraakte (zie administratief dossier, groene map). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat er buiten de dreigbrieven en de 2 bezoeken na uw vertrek, geen andere incidenten waren geweest (CGVS, p. 26-27). Toen u gewezen werd op het feit dat dit geschreven stond in de klachtenbrief, verklaarde u dat dit verklaringen van uw moeder zijn en dat u daarvan niet op de hoogte was (CGVS, p. 28). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat zij u hiervan niet op de hoogte zouden brengen. U verklaarde dat de brief lang na de val is geschreven en dat u niet weet of u al in België was of nog op weg was (CGVS, p. 28). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat zij u hiervan niet op de hoogte zou brengen. Zeker aangezien dit incident – aangezien uw vader verdween kort voor uw vertrek – moet plaatsgevonden hebben voor u Afghanistan verliet. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom uw moeder u hierover niet zou informeren.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er door het CGVS geen geloof gehecht worden aan de problemen die u en uw familie hadden toen u in Qasaba verbleef.

Er kan door het CGVS geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door de taliban, die u viseerden omwille van het werk van uw vader en omdat zij wilden dat u zich aansloot bij hen.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw originele taskara bevestigt louter uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van de werkbadge van uw vader, de kopie van zijn opleidingscertificaat en de foto's van uw vader tijdens zijn werk, bevestigen louter zijn werk, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Met betrekking tot de dreigbrieven van de taliban en de klachtenbrief, dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Vervolgens toont het door u neergelegde medische attest louter aan dat u een litteken hebt op uw hoofd. Dit staft echter op geen enkele wijze dat u dit litteken in de door u vooropgestelde omstandigheden hebt opgelopen. Tot slot kan de door u neergelegde foto van u, samen met uw vader en schoonbroers, niets aan de bovenstaande beoordeling wijzigen.

Op 24/07/2023 stuurde uw advocaat, meester B, uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud door. Het gaat voornamelijk over correcties waarbij de Protection Officer “broer” had geschreven in plaats van “schoonbroer”. Daarnaast werd de foutieve verblijfplaats van de vriend van uw broer neergeschreven. Tot slot werd een correctie aangebracht op wie er juist op een bepaalde foto stond die u neerlegde. Deze opmerkingen hebben echter geen betrekking op de verschillende vaststellingen in bovenstaande beslissing en werpen hier bijgevolg geen ander licht op.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjijtische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 21 november 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;
12. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

Op 27 november 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota met volgende documenten over:

- een overzicht van de meest recente informatie over Afghanistan;
- 2 deelcertificaten NT2;
- 2 afwezigheidsattesten school Sint-Lucas;
- een arbeidsovereenkomst;
- zijn medisch dossier.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij de Belgische instanties trachtte te misleiden omtrent haar werkelijke leeftijd: (...)

Verzoekende partij verwees dan ook slechts naar haar originele taskara: (...)

Wat betreft de leeftijd van verzoekende partij op de taskara, heeft zij dit niet in handen en wordt dit geregistreerd door de autoriteiten²: (...)

Verzoekende partij heeft dus naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd. Echter, verwerende partij treedt onbuigzaam op jegens verzoekende partij en meent ten onrechte dat verzoekende partij valselijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar leeftijd omdat deze niet overeenkomt met de controversiële botscan van België.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens geen geloof aan de ontvoering van verzoekende partij: (...)

Zoals verzoekende partij supra heeft uiteengezet, zijn leeftijden in Afghanistan niet van groot belang.

Verzoekende partij was dan ook niet gefocust op haar eigen leeftijd ten tijde van de ontvoering of toen

zij naar Qasaba verhuisde. Zij stelde duidelijk dat zij geen exacte informatie had over haar leeftijd en heeft elke keer geprobeerd een schatting te geven: (...)

II.1.3. Voorts stelt verwerende partij dat verzoekende partij geen risico loopt omwille van de profielen van haar broer en haar vader: (...)

Verzoekende partij wijst erop dat de situatie in Afghanistan volledig is veranderd en dat de verwantschap met een voormalige militair onder huidige omstandigheden een enorm risico met zich meebrengt. Zij verwijst in dit kader naar het rapport van de EUAA van 2023 dat het volgende laat gelden (eigen vetjes):

(...)

Uit de voorgaande informatie blijkt duidelijk dat de familieleden van voormalige leden van het Afghaans leger weldegelijk een groot risico lopen enkel en alleen omwille van het feit dat ze familie zijn van voormalige militairen. Dat verzoekende partij ten tijde van haar vertrek nog geen problemen had ondervonden omwille van haar broer, betekent niet dat zij thans bij terugkeer veilig kan verblijven in

Afghanistan onder een Taliban regime. Het profiel van haar vader - hetgeen niet betwist wordt door verwerende partij- en de problemen die zij hierdoor kende gepaard met het profiel van haar broer, vergroot het risico op vervolging immens.*

II.1.4. Verwerende partij stelt vervolgens vragen bij de gedragingen van de Taliban: (...)

Verzoekende partij merkt op dat de Taliban niet aan haar hebben meegedeeld op welke dag, maand, jaar of uur zij te weten kwamen dat haar vader voor het leger werkte. Echter, zij is zeker dat de Taliban dit al een tijdje wisten of toch een vermoeden hadden en dat de Taliban effectief bevestiging kregen na de ontvoering van verzoekende partij: (...)

Wat betreft de gedragingen en handelingen van de Taliban, kan verzoekende partij hier bezwaarlijk voor verantwoordelijk worden gesteld. Zij heeft dit namelijk niet onder controle. De modus operandi van de Taliban is bovendien willekeurig en vrijwel nooit gestoeld op een rationele basis.

II.1.5. Verwerende partij gaat als volgt verder: (...)

Verzoekende partij wenst het volgende te verduidelijken. Immers, de Taliban hadden kort na de machtsovername verkondigd dat zij iedereen met rust gingen laten en zogenaamd amnestie verlenen. De vader van verzoekende partij geloofde de Taliban en nam daarom het risico om terug te keren, maar pas achteraf bleek dat de Taliban enkel loze beloftes maakte. Indien de vader de toekomst kon voorspellen en zien dat de Taliban geen enkel woord meende, was hij evident niet teruggekeerd.

II.1.6. Voorts hecht verwerende partij geen geloof aan de ontvoering van verzoekende partij: (...)

Opnieuw benadrukt verzoekende partij dat zij geen plausibele verklaring kan geven voor de daden van de Taliban. Zij heeft hierover geen controle. Voor haar is het eveneens gissen waarom de Taliban haar hebben achtergelaten daar zij dit nooit aan verzoekende partij hebben meegedeeld. Verzoekende partij kan slechts navertellen wat zij heeft meegemaakt en heeft dit op uitvoerige wijze gedaan: (...)

Bovendien betwist verwerende partij het werk van de vader niet, wat nogmaals de ontvoering van verzoekende partij bekrachtigt: (...)

Wat betreft de tussenkomst van de malek, meent zij dat dit verkeerdelijk werd begrepen dat dit bij verzoekende partij ook heeft plaatsgevonden.

Verzoekende partij doelde eerder om voorbeelden aan te halen hoe dergelijke ontvoeringen eraan toe kunnen gaan en niet zozeer dat er bij haar ontvoering ook een malek is tussengekomen: (...)

II.1.7. Tot slot beargumenteert verwerende partij dat verzoekende partij haar problemen in Qasaba niet aannemelijk heeft gemaakt: (...)

Verzoekende partij merkt op dat zij slechts zeker is van het feit dat zij pas enige tijd na de dreigbrieven op de hoogte werd gebracht hierover door haar moeder:

Deze gebeurtenissen vonden bovendien meer dan twee jaar geleden plaats en verzoekende partij herinnert zich aldus de exacte tijdstippen niet meer.

Wat betreft de handelingen van haar moeder of de Taliban, stelt verzoekende partij opnieuw dat zij de gedragingen van anderen niet kan verweten worden. Voorts gaat verwerende partij zeer lichtelijk over het gegeven dat de moeder van verzoekende partij een alleenstaande vrouw is en dat het in de Afghaanse samenleving absoluut niet evident is als vrouw om zaken te regelen of hulp te gaan zoeken onder een volledig Taliban regime.

II.1.8. Verzoekende partij meent aldus dat verwerende partij bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd door de Taliban.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

5.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de situatie in Afghanistan sinds 2021 drastisch is veranderd. Verzoeker merkt op dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie over heel Afghanistan grondig is gewijzigd sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker voert aan dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Zij lopen tevens het risico gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de taliban, *"op grond van het vermoeden dat zij Westerse waarden hebben geïnternaliseerd of 'vreemdelingen' of spionnen zijn geworden"*.

Verzoeker betoogt vervolgens dat uit objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg precaire veiligheidssituatie enkel maar verslechterd is onder het talibanbewind. De grove mensenrechtenschendingen worden bewerkstelligd doordat de taliban een enorm strikte interpretatie van de sharia hanteren, wat resulteert in straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van 'verwesterde' Afghanen blijkt, met name: de getuigenis van een mensenrechtenactivist, 13 december 2022, statement by mrs Nathalie Broadhurst, deputy permanent representative of France tot the United Nations Afghanistan, 20 december 2022, Amnesty International, tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voordurende 'meedogenloze misstanden van de Taliban in Afghanistan aanpakt, 6 maart 2023, Raad van de Europese Unie, Afghanistan: de reactie van de EU op de crisis, ECRE, Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe, 18 maart 2023, EUAA, Country Guidance: Afghanistan, Januari 2023, UNHCR, *"Position on returns to Afghanistan"*, van augustus 2021, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)"* van UNHCR van februari 2023, de Nansen-nota 3-22 *"Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*, Un porte-parole taliban affirme que *les Afghans expulsés d'Europe seront traduits en justice*, 31 augustus 2021, de Nansen-nota 3-21 *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"* van oktober 2021, *"Afghanistan COI Repository"* van Asylus van 19 februari 2022, *"Afghanistan: Events of 2022"* van Human Rights Watch, *"Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, *"Statement by Ms. Erika Feller, firme que Director, Department of International Protection"* van UNHCR van 6 november 2022, de Nansen-nota 3-21, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek (oktober 2021), een niet nader genoemd rapport van Amnesty International, *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2019 en *"Taliban denounces 'deviant beliefs', including satanic western and disbelieving ideologies"* van B. Roggio van 10 juni 2020, Amnesty International Report 2022/23, Afghanistan, EUAA, Country Guidance Afghanistan, januari 2023, The Diplomat, *Islamic Ste Khorasan Province is a Growing Threat in Afghanistan and Beyond*, 29 april 2023.

Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, het arrest van de Raad met nummer 245 004 van 27 november 2020, waarin volgens hem de vluchtelingenstatus toekende *"omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging"*. Verzoeker betoogt dat hij al meer dan anderhalf in België verblijft en volledig verwesterd is. Volgens hem is hij volledig geïntegreerd en deelt hij enkel nog de westerse waarden. Hij meent dat dit in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt dat de kans aanzienlijk vergroot om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Volgens verzoeker tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als

ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders, en wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt op dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, al gebleken is dat dit gaat om loze beloftes. Het is duidelijk dat de taliban neigen terug te keren, dan wel reeds zijn teruggekeerd naar hun voormalig schrikbewind, aldus verzoeker. Verzoeker citeert in dit kader uit de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 en de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)”* van UNHCR van februari 2023. Hij gaat in op het beoogde rechtstelsel van de taliban, dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia en waarbij er straffen worden gehanteerd die wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert in dit verband uit voormelde Nansen-nota 3-22 *“Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”*. Verzoeker stelt dat er sedert eind vorig jaar opnieuw een stijging is geweest in het aantal burgerslachtoffers en betoogt dat het feit dat de commissaris-generaal enkel cijfers naar boven haalt die dateren van 2021 en 2022 niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Verzoeker vervolgt dat *“noch het COI focus rapporten, noch de EASO Afghanistan Security Situation rapporten”* bewijzen dat verwesterde Afghanen bij terugkeer naar Afghanistan een menswaardig leven kunnen leiden. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de onderzoeksperiode hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt dat er tot op heden geen duidelijk standpunt gekend is van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen, en citeert uit de voormelde bron van EUAA en de voormelde *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)”* van UNHCR van februari 2023. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal hem dwingt op goed geluk terug te keren en te hopen dat de taliban hem niet zullen viseren of straffen omwille van zijn vertrek naar het Westen.

Tot slot meent verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met *“de alsmaar groeiende dreiging”* van de groepering Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) en het huidige gevaar van ISKP minimaliseert door te stellen dat zij enkel gerichte aanvallen uitvoeren. In dit verband verwijst verzoeker naar het artikel *“Islamic State Khorasan Province is a Growing Threat in Afghanistan and Beyond”* van 29 april 2023 van The Diplomat en naar voormelde Nansen-nota 3-22 *“Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”*.

Verzoeker verzoekt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en “uiterst subsidiair” om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zijn betoog in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden dat deze nauwkeurig en gedetailleerd zijn en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de CGVS, hetgeen niet van die aard is om de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees tot vervolging op basis van de volgende overwegingen:

- aan verzoekers beweerde minderjarigheid op het moment van zijn asielaanvraag op 23 mei 2022 kan geen geloof worden gehecht nu uit een medisch onderzoek blijkt dat zijn leeftijd 21,5 jaar is met een standaarddeviatie van 2 jaar en hij bijgevolg ouder dan 18 jaar is;
- verzoeker kon geen duidelijk en geloofwaardig beeld scheppen van het moment waarop hij ontvoerd werd en naar Qasaba verhuisde en de leeftijd die hij op dat moment had;
- verzoekers broer ging bij het leger werken en ongeveer 4 of 5 jaar voor zijn vertrek kwam zijn broer om bij een mijnontploffing. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer om persoonlijke motieven om het leven werd gebracht en verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nooit persoonlijke problemen te hebben ondervonden als gevolg van het werk van zijn broer;
- verzoekers vader werkte voor de lokale politie van hun dorp Manou en verdween ongeveer 1,5 of 2 weken voor zijn vertrek. Verzoeker legt evenwel volatiele verklaringen af over het moment waarop de taliban te weten kwamen dat zijn vader bij de lokale politie werkte. Vervolgens merkt de CGVS op dat het weinig logisch is dat de taliban -indien het werk van zijn vader dermate problematisch was voor hen- niet sneller actie zouden ondernemen tegen hem. Bovendien maakt verzoeker de omstandigheden waarin zijn vader zou verdwenen zijn niet aannemelijk, waardoor verzoeker evenmin aantoonde dat zijn vader effectief verdwenen zou zijn. De CGVS acht de verdwijning van zijn vader na de machtsovername niet geloofwaardig;
- de CGVS merkt op dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Verzoeker haalt evenwel geen redenen aan en het loutere feit dat hij familielid is van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijne hoofde aannemelijk te maken. Aldus slaagt verzoeker er niet in zijn eigen problemen -als gevolg van het werk van zijn vader en het feit dat de taliban willen dat hij zich aansluit- aannemelijk te maken. Zo kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers gevangenschap door de taliban en overtuigen verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen die er waren tijdens zijn verblijf in Qasaba evenmin. Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn vrijlating door de taliban en kon verzoeker geen duidelijk beeld geven van zijn leeftijd op het moment dat hij werd gevangengenomen. Verzoeker legde tevens inconsistente verklaringen af over het moment waarop de dreigbrieven werden afgegeven en het moment waarop hij het te weten kwam. Bovendien is het opmerkelijk dat zijn moeder niet sneller wist dat het om dreigbrieven van de taliban ging, nu ze werden afgegeven door Malek A.K, een vriend van zijn vader. Uit de vertaling van de klachtenbrief blijkt bovendien dat verzoekers huis werd aangevallen en dat zijn vader daarbij gewond raakte. Verzoeker maakte geen melding van deze incidenten. Dat verzoeker hierover niet zou geïnformeerd zijn door zijn moeder is opmerkelijk;
- de voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheden.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Met betrekking tot zijn leeftijd betoogt verzoeker dat de CGVS geen rekening houdt met het minimaal belang dat Afghanen aan leeftijden geven. In Afghanistan worden de geboortedata niet met groot belang en precisie geregistreerd. Zij vieren geen verjaardagen en houden die tellingen niet bij en geven dus vaak een vermoedelijk leeftijd op. Verzoeker heeft verwezen naar zijn taskara en hij heeft naar eigen kennis waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd. Verzoeker betoogt dat verweerder onbuigzaam optreedt jegens hem en ten onrechte meent dat hij valselijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd.

Verzoeker lijkt met zijn betoog niet te ontkennen dat hij niet minderjarig was bij aankomst in België en zijn verzoek om internationale bescherming, daar uit het medisch leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 31 mei 2022 ouder dan 18 jaar is, meer bepaald 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Waar verzoeker hieromtrent wel uitdrukkelijk betwist dat er sprake is van het misleiden van de Belgische asielinstanties en het afleggen van valse verklaringen omtrent zijn leeftijd, richt hij zich tegen de motieven dat het feit dat hij na confrontatie met de uitkomst van de leeftijdstest nog steeds vasthoudt aan zijn minderjarige leeftijd allerm minst serieus is, dat zijn handelen weinig doordacht lijkt en dat de vaststelling dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn leeftijd een negatieve indicatie inhoudt voor zijn gehele geloofwaardigheid. De Raad acht deze motieven overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven hierboven zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de verwantschap met een voormalige militair onder de huidige omstandigheden weldegelijk een enorm risico met zich meebrengt. Hij verwijst naar het rapport van de EUAA van 2023.

In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zouden vervolgen louter omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer en zijn vader, wijst de Raad er nog op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige regering, laat staan *ipso facto* van de familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, p. 84). Er kan worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie voor medewerkers van het voormalige regime hebben afgekondigd (zie EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, p. 84). Ondanks deze amnestie worden er echter wel veiligheidsincidenten gemeld, waarbij voormalige medewerkers van de regering worden geïdendeerd en onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als vervolging. Het gaat hierbij vaak om tolken, dan wel personen van wie men reden heeft om aan te nemen dat deze een potentiële bedreiging voor de taliban kunnen vormen, bijvoorbeeld mensen die geaffilieerd zijn met de NRF of de ISKP, of nog personen die hogere functies bekleedden en actief deelnamen aan de gewapende strijd. Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn, onder meer, de daadwerkelijke deelname aan gevechten tegen de taliban, de publieke kennis van de werkzaamheden of de persoonlijke omstandigheden, zoals de familiale achtergrond. Specifiek voor wat betreft familieleden, wordt aangegeven dat familieleden van bepaalde individuen het risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid en diens familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met verzoekers profiel. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Verzoeker verklaarde zelf nooit persoonlijke problemen te hebben ondervonden als gevolg van het werk van zijn broer (CGVS, p.16). Verzoeker kon geen geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de problemen die zijn vader had als gevolg van zijn werk bij de lokale politie. Aangezien verzoeker geen geloofwaardige verklaringen kon afleggen liggen geen elementen voor op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker thans een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt voor te houden dat het enkele feit dat hij een familielid is van een persoon die werkzaam was in de voormalige regering, op zich reeds voldoende is om een vervolgingsvrees aan te tonen.

Verzoeker stelt vervolgens over het moment dat de taliban wisten dat zijn vader voor het leger werkte dat hij zeker is dat de taliban dit al een tijdje wisten of toch een vermoeden hadden en dat de taliban effectief bevestiging kregen na zijn ontvoering. Verzoeker meent ook dat de *modus operandi* van de taliban willekeurig is en hij hiervoor bezwaarlijk verantwoordelijk kan worden gesteld.

Verzoeker bekritiseert volgend motief in de bestreden beslissing:

“Om te beginnen legde u volatiele verklaringen af over het moment waarop de taliban te weten kwamen dat uw vader bij de lokale politie werkte. In eerste instantie verklaarde u dat de taliban het recent te weten kwamen en dat zij dan brieven begonnen te sturen naar jullie huis (CGVS, p. 15; 17). Hieruit blijkt dat de taliban dit te weten kwamen toen u in Qasaba was, aangezien de dreigbrieven enkele maanden voor uw vertrek werden afgegeven (CGVS, p. 17). Later verklaarde u dat de taliban het te weten kwamen voor de brieven en dat zij eerst tegen de imam zeiden dat hij uw vader ervan moest overtuigen om zijn werk te verlaten (CGVS, p. 17). Vervolgens verklaarde u dat de taliban het te weten kwamen en dat u dan na een tijdje werd ontvoerd (CGVS, p. 19-20), waaruit duidelijk blijkt dat de taliban dit voor uw vertrek naar Qasaba te weten kwamen. U verklaarde dat u tijdens uw gevangenschap had toegegeven dat uw vader voor de lokale politie werkte, maar dat de talibanleden zeiden dat zij het al wisten, zelfs indien u het niet had gezegd (CGVS, p. 23). Bovendien verklaarde u dat de neven van uw vader – die aangesloten waren bij de taliban - voor uw gevangenschap al bij uw vader thuis waren gegaan om te zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk en dat hij zich moest aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 22). U slaagt er niet in om een duidelijk beeld te scheppen van het moment waarop de taliban op de hoogte kwamen van het werk van uw vader, hetgeen uw geloofwaardigheid ondermijnt. Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u te weten kwam dat de taliban op de hoogte waren van het werk van uw vader. Enerzijds verklaarde u dat u te weten kwam dat de taliban op de hoogte waren, toen u bij uw schoonbroer in Qasaba was en uw moeder vertelde dat ze de dreigbrieven hadden gestuurd (CGVS, p. 15). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw gevangenschap – hetgeen voor uw vertrek naar Qasaba was – ondervraagd werd over het werk van uw vader en dat de taliban zeiden dat ze wisten dat hij

dat werk deed (CGVS, p. 20; 23). Aangezien uw problemen met de taliban het gevolg zijn van het werk van uw vader, kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen kan afleggen over het moment waarop u te weten kwam dat de taliban op de hoogte waren.

Vervolgens is het weinig logisch dat de taliban – indien het werk van uw vader dermate problematisch was voor hen - niet sneller actie zouden ondernemen tegen hem. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader ongeveer 3 of 4 maanden na het overlijden van uw broer – hetgeen ongeveer 4 of 5 jaar voor uw vertrek was - begon te werken (CGVS, p. 9; 12). Dit betekent dat uw vader al gedurende een aantal jaren actief was in de lokale checkpost van uw dorp. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw vader om de 2 of 3 weken voor 2 of 3 nachten naar huis kwam en dat hij dan naar buiten ging en naar de moskee ging (CGVS, p. 14). Bovendien verklaarde u dat uw vader dit zelfs nog deed nadat u was gevangengenomen door de taliban (CGVS, p. 25). Verder verklaarde u dat de neven van uw vader vlakbij jullie huis woonden en dat zij al voor uw gevangenschap naar uw huis zijn geweest om uw vader ervan te overtuigen dat hij zijn werk moest verlaten (CGVS, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat de taliban binnen deze context niet sneller iets zouden doen tegen uw vader. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u in het algemeen dat iedereen een kans zal zoeken en naar hun doelstellingen zullen kijken (CGVS, p. 27), zulke vage en algemene verklaringen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. Daarnaast verklaarde u dat de taliban in het geheim naar uw dorp kwamen en dat ze dan bruggen kapot maakten, mensen niet naar school lieten gaan en mensen uitnodigden om bij hen te gaan (CGVS, p. 6). Hieruit blijkt dat de taliban in staat was om acties te ondernemen in uw dorp. Dit blijkt bovendien ook uit uw verklaring dat u ontvoerd werd door de taliban in uw dorp. Er kan niet worden ingezien waarom de taliban niet sneller acties zouden ondernomen hebben tegen uw vader.”

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen valabele argumenten aanbrengt die de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de CGVS, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de CGVS zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de CGVS op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekers vader, volgens verzoekers eigen verklaringen, reeds een aantal jaren actief was in de lokale checkpost van zijn dorp, dat zijn vader naar buiten ging en naar de moskee ging, ook nadat verzoeker was gevangengenomen en dat de neven van zijn vader vlakbij hun huis woonden en zijn vader reeds in het verleden probeerden te overtuigen dat hij zijn werk moest verlaten. De CGVS besluit aldus op goede gronden dat het weinig aannemelijk is dat de taliban binnen deze context niet sneller iets zouden doen tegen zijn vader.

Ook het argument dat zijn vader de beloftes van de taliban om amnestie te verlenen geloofde en daarom terugkeerde naar zijn huis, weerlegt de bevindingen van de CGVS niet, namelijk dat het bijzonder opmerkelijk is dat zijn vader terugkeerde op het moment dat de taliban de macht in handen hadden, zijn vader al eerder werd benaderd door zijn neven en hij al eerdere dreigementen had ontvangen van de taliban. De CGVS heeft dan ook op goede gronden besloten dat de omstandigheden waarin zijn vader is verdwenen onaannemelijk zijn waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van zijn vader na de machtsovername.

Verzoeker benadrukt dat hij slechts kan navertellen wat hij heeft meegemaakt en wijst erop dat de CGVS het werk van zijn vader niet betwist. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen valabele argumenten aanbrengt die de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Ten slotte bekritiseert verzoeker het motief waarin de CGVS geen geloof hecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie ondervonden in Qasaba:

“In eerste instantie verklaarde u dat de brieven ongeveer 3 of 4 maanden voor de val van het land werden afgegeven (CGVS, p. 17). Later verklaarde u dat uw moeder vertelde dat de brieven kort voor de val – geen maand eerder – werden afgegeven (CGVS, p. 17). Er kan verwacht worden dat u binnen eenzelfde gehoor consistente verklaringen kan afleggen over het moment waarop de dreigbrieven werden afgegeven. Zeker gezien u persoonlijk werd vermeld en met de dood werd bedreigd in de brieven. Uit de vertaling van de brieven blijkt bovendien dat de eerste brief 2 maanden voor de machtsovername werd afgegeven en de tweede brief een maand voor de machtsovername. Er dient opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat de taliban – binnen de eerder beschreven veiligheidscontext van uw dorp waar de taliban actief waren en de neven van uw vader woonden (cfr supra) – niet sneller een dreigbrief zouden sturen na uw gevangenschap. Daarnaast was u ook inconsistent over het moment waarop u te weten kwam dat de taliban dreigbrieven hadden afgegeven bij u thuis. Zo verklaarde u dat u 8 of 10 maanden bij uw schoonbroer was, toen uw moeder vertelde dat ze brieven hadden gestuurd (CGVS, p. 15). Rekening houdend met het feit dat u verklaarde dat u de laatste 2 jaar voor uw vertrek bij uw schoonbroer verbleef (CGVS, p. 20), wil dit zeggen dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek te weten kwam dat de taliban dreigbrieven hadden afgeleverd. Dit is

niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen dat de brieven kort voor de val werden afgegeven. Later verklaarde u dat u kort voor de val – ongeveer 2-3 maanden – te weten kwam dat er dreigbrieven werden afgegeven door de taliban (CGVS, p. 25). Dit is eveneens opmerkelijk, aangezien de laatste brief ongeveer een maand voor uw vertrek werd afgegeven en u pas op de hoogte werd gebracht toen beide brieven al waren afgegeven (CGVS, p. 18). Er kan verwacht worden dat u consistente verklaringen kan afleggen over het moment waarop u wist dat er dreigbrieven werden afgegeven.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw moeder niet sneller wist dat het om dreigbrieven van de taliban ging en wat er in geschreven stond. Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder moest wachten tot uw zussen naar huis kwamen, om te weten wat er in de brieven geschreven stond (CGVS, p. 17; 18). Nochtans verklaarde u dat de dreigbrieven werden afgegeven door Malek A.K. aan uw broer, zonder dat hij zei van wie ze waren (CGVS, p. 17; 18; 19). U verklaarde dat hij dat niet deed, omdat iedereen bang was van de taliban en niemand iets over hen durfde te zeggen aan anderen (CGVS, p. 19). Dit is echter bijzonder opmerkelijk, aangezien u verklaarde dat Malek A.K. uw familie kende (CGVS, p. 19). U zei dat hij een vriend was van uw vader (CGVS, p. 19), onder meer omdat uw vader met hem samenwerkte en omdat zij samen naar bijeenkomsten gingen (CGVS, p. 12). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom Malek A.K. niet meer informatie zou verschaffen over de dreigbrieven op het moment dat hij ze afgeeft. Zeker gezien het feit u verklaarde dat uw vader – op het moment dat hij wist dat er dreigbrieven waren – ging spreken met de Malek over de brieven (CGVS, p. 26). Bijgevolg slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat Malek A.K. uw moeder – en bij uitbreiding de rest van uw familie – niet zou vertellen van wie de brieven waren en wat er in stond. Daarnaast is het eveneens opmerkelijk dat uw moeder niet sneller zelf stappen ondernam om de brieven te vertalen. U verklaarde dat zij dit niet deed, omdat het een vrouw was en zij niet buiten het huis ging (CGVS, p. 19). Het komt echter bevreemdend over dat – gezien het feit dat u eerder was ontvoerd door de taliban en aangezien u soms nog naar huis kwam – uw moeder zolang zou wachten om de brieven te laten vertalen en u te informeren. Zeker gezien het feit dat er een maand tijd zat tussen beide brieven. Bovendien verklaarde u dat uw moeder en uw vader u aanvankelijk niet sneller informeerden over de brieven, omdat u reeds ontvoerd was door de taliban (CGVS, p. 26), hetgeen weinig logisch is. Zeker gezien het feit er een kans bestond dat u nog altijd naar huis kwam. Toen u hierop gewezen werd, verklaarde u dat uw moeder de brieven niet zelf kon lezen en dat ze u niet lang na het ontvangen van de brieven informeerde (CGVS, p. 26). Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaring dat ze u niet sneller wilden informeren.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er uit de vertaling van de klachtenbrief blijkt dat uw huis werd aangevallen en dat uw vader daarbij gewond geraakte (zie administratief dossier, groene map). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat er buiten de dreigbrieven en de 2 bezoeken na uw vertrek, geen andere incidenten waren geweest (CGVS, p. 26-27). Toen u gewezen werd op het feit dat dit geschreven stond in de klachtenbrief, verklaarde u dat dit verklaringen van uw moeder zijn en dat u daarvan niet op de hoogte was (CGVS, p. 28). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat zij u hiervan niet op de hoogte zouden brengen. U verklaarde dat de brief lang na de val is geschreven en dat u niet weet of u al in België was of nog op weg was (CGVS, p. 28). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat zij u hiervan niet op de hoogte zou brengen. Zeker aangezien dit incident – aangezien uw vader verdween kort voor uw vertrek – moet plaatsgevonden hebben voor u Afghanistan verliet. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom uw moeder u hierover niet zou informeren.”

Verzoeker herhaalt dat hij pas na enige tijd na de dreigbrieven op de hoogte werd gebracht door zijn moeder. Hij betoogt dat deze gebeurtenissen meer dan twee jaar geleden plaats vonden en dat hij zich aldus de exacte tijdstippen niet meer herinnerde. Verzoeker benadrukt dat zijn moeder een alleenstaande vrouw is waardoor het absoluut niet evident is om als vrouw zaken te regelen of hulp te gaan zoeken. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de CGVS op goede gronden heeft vastgesteld dat het opmerkelijk is dat de malek, die een vriend was van zijn vader, de familie niet zou informeren over de inhoud van deze dreigbrieven, op het moment dat de malek de brieven kwam afleveren. Bovendien kan verzoeker over het tijdstip waarop de brieven werden afgeleverd en waarop verzoeker op de hoogte werd gebracht geen eensluidende verklaringen afleggen. Bovendien zou verzoeker niet op de hoogte zijn van de verwondingen van zijn vader, zoals vermeld in de klachtenbrief. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het betoog van verzoeker dat hij zich de tijdstippen van de brieven niet meer herinnert, neemt niet weg dat verzoekers relaas omtrent de dreigbrieven op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker en zijn familie ondervonden in Qasaba.

In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zouden vervolgen louter omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, wijst de Raad er nog op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige regering, laat staan *ipso facto* van de familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, p. 84). Er kan worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie voor medewerkers van het voormalige regime hebben afgekondigd (zie EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, p. 84). Ondanks deze amnestie worden er echter wel veiligheidsincidenten gemeld, waarbij voormalige medewerkers van de regering worden geviséerd en onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als vervolging. Het gaat hierbij vaak om tolken, dan wel personen van wie men reden heeft om aan te nemen dat deze een potentiële bedreiging voor de taliban kunnen vormen, bijvoorbeeld mensen die geaffilieerd zijn met de NRF of de ISKP, of nog personen die hogere functies bekleedden en actief deelnamen aan de gewapende strijd. Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn, onder meer, de daadwerkelijke deelname aan gevechten tegen de taliban, de publieke kennis van de werkzaamheden of de persoonlijke omstandigheden, zoals de familiale achtergrond. Specifiek voor wat betreft familieleden, wordt aangegeven dat familieleden van bepaalde individuen het risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid en diens familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met verzoekers profiel. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Aangezien er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de problemen van zijn vader als gevolg van zijn werk bij de lokale politie toont verzoeker de problematische situatie waarin zijn vader zich zou bevinden niet aan. Bovendien slaagt verzoeker er niet in zijn eigen problemen met de taliban, als gevolg van het werk van zijn vader, aannemelijk te maken. Derhalve liggen geen elementen voor op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker thans een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat de problemen die verzoeker en diens familie in het verleden zouden hebben gekend met de taliban als ongeloofwaardig werden beschouwd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt voor te houden dat het enkele feit dat hij een familielid is van een persoon die werkzaam was onder de voormalige regering, op zich reeds voldoende is om een vervolgingsvrees aan te tonen.

Verder wijst verzoeker ter terechtzitting er op dat hij reeds drie jaar in België is, nooit heeft geleefd onder het regime van de taliban, rond zijn 17de is vertrokken uit Afghanistan, een vriendin heeft in België sinds een jaar. Hij legt in het kader van zijn integratie foto's voor, certificaten Nederlandse taal, een arbeidsovereenkomst en aanwezigheidsattesten van de school Sint-Lucas.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te

krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geïdendeerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat hij is verwesterd of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Waar verzoeker bij zijn aanvullende

nota van 26 november 2024 nog enkele certificaten Nederlands, aanwezigheidsattesten, een arbeidsovereenkomst en medisch dossier voegt, kan worden opgemerkt dat deze documenten op zich nietszeggend zijn. Uit het enkele feit dat verzoeker in België is tewerkgesteld, dat hij Nederlands leert en medische problemen heeft, blijkt niet dat hij is verwesterd of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “*verwesterd*” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Evenmin kan uit verzoekers verklaring dat hij een vriendin heeft in België worden afgeleid dat hij verwesterd is of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. De aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod non*. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en bevestigt ter terechtzitting dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker nog aanvoert dat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban omgaan met personen die naar Afghanistan terugkeren na een verblijf in Europa, kan het volgende worden opgemerkt. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker citeert uit de arresten van de Raad met nummers 245 004, 255 609 en 270 813 van respectievelijk 27 november 2020, 4 juni 2021 en 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt verder op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (cf. HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsvername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige

Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de CGVS.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Waar verzoeker “uiterst subsidiair” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN